

bemærke den pinlige Fornemmelse, der i saa Densende er kommen frem hos dem. De kunne ikke undre sig over, at vi ikke blive stærkt afficerede af at se, at de i Grundten ere temmelig forlegne med sig selv som Flertal. Men det er at gaa for vidt at forlange, at vi skulde sige dem, paa hvilken Maade de skulde komme ud af deres Forlegenhed; dette tror jeg, som sagt, ikke, at de med nogen Billighed kunne vente af os. Jeg antager, at disse Ytringer om min og de mig nærmest Staaendes Stilling maa være, om ikke tilfredsstillende for den ærede Rigsdagsmand, saa dog omtrent Alt, hvad der fornødt og billigt kan forlanges, at man paa vor Side skulde svare.

Hvad nu iøvrigt selve de Spørgsmaal angaar, som ligge for, saa har jo — jeg veed ikke, om jeg skal sige: den virkelige eller den formelle Ordfører i denne Sag eller den første Ordfører eller noget lignende, — men lad mig i Korthed sige: den, der begyndte i Dag paa sædvanlig Vis udtalt sig med stor Surtighed — jeg siger det ikke som en Bebreidelse, jeg er tværtimod for mit Vedkommende glad over, at det gik saa hurtigt; det ærede Medlem har mange Gange forbausset mig, men navnlig ved denne Leilighed nævnte han jo i stor Galop de forskjellige Forslag og sagde: „Vi finde det rigtigt, at der ingen Børdpenge gives, vi finde det rigtigt, at der ikke gives en anden Fordeling af Børdpengene; det er rigtigt, at Halvdelen af det, der er foreslaaet bevilget til Præsien, gaar bort osv.“ men videre blev der ikke sagt. Jeg siger det ikke som en Bebreidelse, tværtimod, der er noget vist Ailtalende deri. Foruden at man saa hurtigt faar Ende paa det, antydes derved paa symbolsk Maade den Karakter, som vore Forhandlinger have nu, da vi endelig ere komne til en Forhandling. Vi kunne, synes det mig, sige, at vi hidtil have haft to Perioder i vor nu snart tremaanedlige Samling, først en Periode, bestaaende af 2 Maanedes og 14 Dage, hvori vi Intet havde at bestille, fordi der virkelig ikke forelaa Noget; vi bleve færdige i Galop, og der blev Intet talt derved, og nu ere vi derefter til en Afvevling komne — rigtignok først i den aller sidste Tid — til en uhyre Mængde Emner og Spørgsmaal; men de forsvinde ganske i Ønderne paa os, og der bliver ikke Andet tilbage end den symbolske Betydning. Det er ganske sikkert, at for Gesandten i Italien vil det, naar han ikke faar de 4,000 Kr., være en Symbolik, som vil mærkes ganske overordentlig stærkt i Husholdningen; men symbolsk er det: Han skal troste sig ved, at det ikke er, fordi man ikke erkender, at han maa have disse Penge, men det har en symbolsk Betydning, den at vise, at man vil af med dette Ministerium, derfor er det, at han ikke faar Pengene. Det Samme gælder ogsaa om Andre. Det forekom mig derfor at være lidt naivt af det ærede Medlem af Flertallet (Trump), som har udtalt sig derom, at ville tro, at det skulde have nogen Be-

tydning at fremskille Betragtninger over, at det er for lidt, thi det er Noget, som Alle, inklusive den ærede Ordfører idag (Holstein) fremfor Nogen, maa vide, at det er for lidt, og at det ikke kan strække til til Fornødenhederne paa denne Post. Men det er, som sagt, naivt at tro dette og en Misfandelse af Situationen; thi hvad kommer det det Symbolske ved, om Vedkommende kan leve eller ikke. Det har nu truffet ham; det kunde have truffet andre Poster, saa havde han undgaaet det; men noget Uheld er der altid i denne Verden, saaledes ogsaa med Hensyn til de Spørgsmaal, der her ere komne frem. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa dette, men vil tillade mig en mere almindelig Bemærkning til det ærede Medlem her ligeoverfor (Holstein), som det stadig er mig hjært at tale med, ligesom det var mig hjært første Gang vi mødtes, og hvorfor jeg, for at vi atter kunne mødes paa en saa behagelig Maade, nødig vil blive ham Svar skyldig paa Noget, som jeg kan besvare. Det ærede Medlem henvendte sig ikke blot til den ærede Udenrigsminister, som maasse kan have sin særegne Bæmskelighed ved at udtale sig om forskjellige Spørgsmaal, der henvendes til ham, men han henvendte sig ogsaa lidt med Adresse til Andre og navnlig til mig. Ved at kalde tilbage fra en tidligere Tid Spørgsmaalet om, hvad der kom frem fra Ministeriets Side ligeoverfor den daværende Opposition, fik det ærede Medlem ud, at det var en mærkelig Forandring, naar, som han forudsatte, den nuværende Regjering ikke havde sat sig til Dagsene ligeoverfor de fremmede Magter at udvilde den rette Betydning af Valgene den 25de April dette Aar og altsaa at vise, hvor sandt og rigtigt det Resultat havde været, der kom frem af disse Valg, og hvor heldigt i det Hele taget dette Resultat var blevet, og dermed at forklare, hvorfor det netop blev den, der kom til at udvilde Hertiligheden deraf. Naar det ærede Medlem dermed sammenlignede, hvad der tidligere var slet, nemlig i 1852, med Hensyn til Londonerprotokollen eller Arve-traktaten, saa forekommer det mig virkelig, at denne Sammenligning halter altfor stærkt til overhoved at kunne bruges. Der maa navnlig siges at være to Momenter, som maa komme i Betragtning, for at et Udenrigsministerium skulde være opfordret til at komme med en saadan Forklaring. Det ene er, at de fremmede Regjeringer have nogen Interesse for disse Spørgsmaal. Er nu den ærede Rigsdagsmand virkelig sikker paa, at de fremmede Regjeringer bryde sig noget derom? Det er i ethvert Tilfælde et tvivlsomt Spørgsmaal. Det er ikke saa aldeles usandsynligt, naar man ser hen til de store Spørgsmaal, der for Tiden bevæge sig, at de kunne tænke som saa og maasse ikke lade sig nøie med Tanken, men lade det komme frem i Ord og sige: det kan være os det Samme, det har ikke nogen særlig Interesse for os, hvad man gjør derhjemme hos Dem. Deri ligger der en overordentlig stor Forskel, at det, som der den Gang